

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Agnieszka Jędrzejczyk

po rozpoznaniu w dniu 09 grudnia 2015 roku we Wrocławiu

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu

Ewy Czarnoty – Szopf

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

R. W. (1)

ur. (...) we W.,

syna J. i M. z domu W.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w okresie od grudnia 2012 roku do 18 sierpnia 2014 roku w Z. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim z mocy Wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 11 kwietnia 2007 roku sygn. akt XIIIIRC 415/07 oraz wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyki z dnia 30 kwietnia 2013 roku sygn. akt III RC 572/12 obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie małoletnich dzieci B. W. i M. W. pieniędzy w kwocie po 300 złotych miesięcznie na każde z dzieci płatnych do rąk matki A. W. (1) przez co naraził je na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o czyn z art. 209 § 1 kk.

I. uznaje oskarżonego R. W. (1) za winnego zarzuconego jemu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dn. 26.05.1982 r. prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. C. kwotę 516,60 zł (z VAT) tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sygn. akt II K 302/15

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

R. W. (1) i A. W. (1) (z d. J.) zawarli związek małżeński w 1998r. Ze związku tego pochodzi dwoje dzieci: M. W. – ur. (...) oraz B. W. – ur. (...)

R. W. (1) ma jeszcze jedną córkę - z późniejszego związku małżeńskiego. Dziecko to obecnie ma 3 lata.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 80, zeznania świadka A. W. – k. 12,

234, odpisy skrócone aktów urodzenia – k. 33, 32, zeznania świadka J. W. -

(...)- k. 75, 235).

Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 11 kwietnia 2007r. w sprawie XIII RC 415/07 rozwiązano związek małżeński R. W. (1) i A. W. (1). Władzę rodzicielską nad małoletnimi B. W. i M. W. powierzono obojgu rodzicom, ustalając miejsce pobytu małoletnich przy A. W. (1).

Od R. W. (1) na rzecz małoletnich zasadzono alimenty w kwocie po 200 zł na każde z nich płatne do 10 każdego miesiąca z góry – do rąk matki A. W. (1), z ustawowymi odsetkami w razie płatności którejkolwiek z rat.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 59, wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu

XIII RC 415/07 – k. 35, zeznania świadka J. W. – k. 75, 235).

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu z dnia 30 kwietnia 2013r. w sprawie o sygn.. akt III RC 572/12 kwotę alimentów podniesiono do kwoty 300 zł na każde z małoletnich.

(Dowód: wyrok Sadu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków III RC 572/12 – k. 34).

Do 2011r. R. W. (1) wywiązywał się z nałożonego obowiązku alimentacyjnego, choć przekazywane kwoty nie zawsze były w wysokości nałożonej przez sąd. Zdarzało się także, że R. W. (1) uiszczal alimenty za kilka miesięcy na raz.

(Dowód: zeznania świadka A. W. – k. 12, 234).

Oskarżony od grudnia 2012 roku do 18 sierpnia 2014r. nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego.

Od 17 października 2011r. wobec R. W. (1) prowadzone było postępowanie komornicze.

Od sierpnia 2013r. alimenty wypłacane były przez (...) w K..

(Dowód: zeznania świadka A. W. – k. 12, 234, informacja komornika – k. 21

– 23).

W 2012r. R. W. (1) podjął się remontu klatki schodowej. Pracy jednak nie ukończył w terminie – z uwagi na zły stan zdrowia, gdyż od grudnia 2012r. zaczął odczuwać problemy z kręgosłupem. Nadto, wykryto u niego też dusznicę bolesną i szmer pęcherzykowy.

Stan zdrowia R. W. (1) zaczął się pogarszać w 2014r. kiedy podjął się prac dekarских.

R. W. (1) prowadzi zakład świadczący usługi tapicersko – budowlane, lecz nie osiąga dochodów i przebywa na utrzymaniu matki i ciotki. W latach 2012 – 2014 nie poszukiwał pracy na miarę swoich możliwości zdrowotnych.

W wakacje 2013r. na kilka dni wyjechał z M. i B. W. do Z.. Dzieci nie ponosiły opłat z tego tytułu. R. W. (1) pojechał tam wraz z dziećmi samochodem. Na miejscu – wraz z dziećmi - spacerował.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 59, 233, 235 – 236, zeznania świadka A.

W. – k. 72 234, zeznania świadka J. W. – k. 75, 235).

A. W. (1) zamieszkuje wraz z dziećmi w domu swoich rodziców. Prowadzi osobne gospodarstwo domowe. W okresie zakreślonym aktem oskarżenia osiągała dochód w kwocie około 1700 zł. Środki te przeznaczała na opłaty, wyżywienie oraz niezbędną odzież. Dokładała się też do zakupu węgla i innych opłat związanych ze wspólnym zamieszkiwaniem w domu.

(Dowód: zeznania świadka A. W. – k. 12 – 13, 72, 234).

W okresie od grudnia 2012r. do sierpnia 2014r. – także wcześniej - małoletni spotykali się z ojcem podczas wizyt u jego matki (swojej babki). R. W. (1) sporadycznie kontaktował się z dziećmi telefonicznie.

Dzieci otrzymują drobne upominki od matki oskarżonego, czasem dostają też od niej pieniądze w kwocie około 50 zł. Co więcej, babcia dołożyła też 250 zł do wycieczki małoletniej M. W..

Kontakt A. W. (1) z ojcem dzieci odbywa się poprzez matkę oskarżonego, która przekazuje niezbędne informacje swojej byłej synowej.

Córka oskarżonego – M. przejawia uzdolnienia muzyczne, jego syn, B. trenuje piłkę nożną

(Dowód: zeznania świadka A. W. – k. 12 – 13, 72, 234).

Oskarżony R. W. (1) tocz. rozwiedziony mężczyzna, ojciec trojga małoletnich dzieci.

R. W. (1) uzyskał wykształcenie zawodowe i jest tapicerem.

Zgodnie z jego własnym oświadczeniem, oskarżony nie był leczony odwykowo. Był, natomiast, leczony neurologicznie z uwagi na dolegliwości kręgosłupa, a także p.. – W okresie 2012 – 2014r. nie miał, jednak, zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej poczytalności. Oskarżony nie był uprzednio karany sądownie

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 78 – 79, dane o karalności – k. 62, dane oso

bopoznawcze – k. 63, opinia sądowo – psychiatryczna – k. 222 – 224).

W toku postępowania oskarżony nie przyznawał się do popełnionego czynu i składał wyjaśnienia.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o szczerze zeznania matki małoletnich uprawnionych do świadczeń alimentacyjnych – A. W. (1) (k. 12 – 13, 72, 234 – 235). Wskazała ona jasno, że w przeszłości - do roku 2011 oskarżony wywiązywał się z nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego, choć kwoty przekazywane, nie zawsze odpowiadały temu, do czego R. W. był zobowiązany. Zdarzało się również, że otrzymywała alimenty za kilka miesięcy na raz.

Kobieta podała też kwotę osiąganego dochodu oraz wydatki jakie ponosi w związku z utrzymaniem niezbędnym dla siebie i dzieci.

Z relacji A. W. wynika, że jej były mąż niechętnie utrzymuje kontakt z dziećmi, nie orientuje się w ich zainteresowaniach, które to informacje otrzymuje od dzieci. Przyznała, że dzieci otrzymują drobne kwoty, lecz są to środki pochodzące od ich babci – matki oskarżonego. Ona też dokłada, kiedy dzieciom brakuje środków na zorganizowane wycieczki szkolne.

Nie dano jej jednak wiary co do okresu, kiedy komornik przekazywał jej środki, co okazało się niezgodne ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją komorniczą.

Wykorzystano też wyjaśnienia oskarżonego (k. 57 – 59, 78 – 79, 233, 234), w zakresie, w jakim opisał swoje problemy zdrowotne, które podawał jako główną przyczynę niewywiązywania się z obowiązkułożenia na M. i J. W. (3). Podobnie ustosunkowano się do jego twierdzenia, iż poza wykonywanymi wcześniej zawodami nie poszukiwał innego stałego zatrudnienia, jakie mogłoby mu przynieść dochód.

Nie dano mu, jednak wiary co do tego, iż w okresie objętym aktem oskarżenia odczuwane przez niego dolegliwości te były na tyle silne, że uniemożliwiały podjęcie zatrudnienia generującego choćby minimalny stały przychód. Zwrócić bowiem trzeba uwagę, na okoliczność, że R. W. przyznał, że w 2013r. był z dziećmi w Z. na kilkudniowym wypoczynku (na jego koszt, które to stwierdzenie, wobec faktu, że nie pracował, nie znalazło uznania Sądu), którą to drogę pokonał kierując samochodem. Na miejscu zaś spędzał czas na spacerach z dziećmi, co także przecież wymaga zdolności poruszania się, na której brak oskarżony powoływał się podczas postępowania.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie, nie wykorzystano, natomiast, zeznań ciotki oskarżonego – J. W. (4) (k. 75, 235) w zakresie poza stanem rodzinnym R. W.. Relacje jej, bowiem w pozostałym zakresie, były niekonkretne i wewnętrznie sprzeczne. – W pierwotnych zeznaniach – z dnia 24 października 2014r. świadek – jak twierdziła, nie potrafiła wskazać, gdzie zamieszkiwał oskarżony, zaś przed Sadem – dnia 9 grudnia 2015r. zeznała, że mieszka z nią nieprzerwanie od dwóch lat. Nadto, nie potrafiła wskazać na jaki dokładnie rodzaj schorzenia cierpi oskarżony – mimo, że obecnie – jak wskazała – prowadzą wspólne gospodarstwo domowe, a sama przekazuje mu pieniądze na zakup leków.

Podczas pierwszego przesłuchania w sprawie świadek powoływała się, natomiast, na okoliczności, których – poza jednym wyjazdem - nie potwierdził sam R. W. (wyjazdy letnie i zimowe w roku 2012 i 2013).

Co więcej, J. W. kategorycznie wypowiadała się także o tym, że oskarżony w okresie objętym aktem oskarżenia poszukiwał zatrudnienia, choć nie podawała żadnych szczegółów, dodając po chwili, że R. W. nie może znaleźć pracy z powodu dolegliwości kręgosłupa.

Sąd nie czynił, zaś ustaleń w oparciu o zeznania K. K. (k. 30-31), które dotyczyły świadczeń z funduszu alimentacyjnego, która to kwestia nie miała znaczenia dla stawianego oskarżonemu zarzutu.

Sąd nie wykorzystał informacji PUP we W. (k. 50), która nie dotyczyła oskarżonego.

Posłużył się natomiast, odpisami wyroków w sprawach XIII RC 415/07 (k. 35) oraz

III RC 572/12 (k.34). Podobnie, wykorzystano skrócone odpisy aktów oskarżenia małoletnich (k. 32, 33).

Ustaleniu, zaś początkowej daty czynu służyła dokumentacja komornicza (k. 21 – 23).

W toku postępowania dano też wiarę sporządzonym przez uprawnione podmioty danym osobopoznawczym (k. 63), potwierdzającym relacjonowaną przez R. W. sytuację majątkową i rodzinną, jak też jego danymi o karalności (k. 62).

Wykorzystano również sporządzoną w oparciu o wskazania wiedzy fachowej oraz informacje przekazywane przez oskarżonego opinię sądowo – psychiatryczną (k. 222 – 224), oceniającą poczytalność R. W. w czasie zarzucanych mu czynów.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał R. W. (1) za winnego tego, że

w okresie od grudnia 2012 roku do 18 sierpnia 2014 roku w Z. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim z mocy wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 11 kwietnia 2007 roku sygn. akt XIII RC 415/07 oraz wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyki z dnia 30 kwietnia 2013 roku sygn. akt III RC 572/12 obowiązku opieki przez

niełożenie na utrzymanie małoletnich dzieci B. W. i M. W. pieniędzy w kwocie po 300 złotych miesięcznie na każde z dzieci płatnych do rąk matki A. W. (1) przez co naraził je na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

W świetle, bowiem, uznanych przez Sąd za wiarygodne relacji A. W. (1), jak też – częściowo - wyjaśnień samego oskarżonego nie ulega wątpliwości, że R. W. (1) nie wywiązywał się z nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego. Mając zaś na względzie długi okres powyższego zaniechania, jak też przerzucenie ciężaru jakichkolwiek kontaktów z dziećmi (w szczególności zapewnienia dzieciom w tym czasie odpowiednich warunków) na członków najbliższej rodziny (matkę i ciotkę), opisywane powyżej zaniechanie uznać, zdaniem Sądu należy, za uporczywe. Co więcej, zdaniem Sądu niewątpliwy jest też fakt, że oskarżony, który jak sam wskazywał, nasilenie dolegliwości bólowych zaczął odczuwać dopiero w czerwcu 2014r., a w 2013r. czuł się na tyle dobrze by kierować samochodem do Z., a na miejscu korzystać z aktywnego wypoczynku, nie poszukiwał zatrudnienia mogącego przynieść utrzymanie jego dzieciom. Sam R. W. (1) wyjaśnił, że nie był zainteresowany poszukiwaniem pracy, którą mógłby wykonywać w domu. Możliwości zatrudnienia, natomiast upatrywał w ramach czynności, które wykonywał wcześniej: ochronie mienia, przy pracach tapicerskich lub budowlanych, których – ze względu na odczuwane dolegliwości nie mógł wykonywać. Także i te twierdzenia uznać jednak należy za gołosłowne, gdyż R. W. nie przedłożył wymaganego zaświadczenia lekarskiego. Nie ulega, zatem, wątpliwości, że w okresie zakreślonym aktem oskarżenia, oskarżony miał możliwość wykonywania pracy przynoszącej dochód, czego jednak nie czynił - zdając się na utrzymanie matki i ciotki.

W wyniku, zaś, powyższego, R. W. (1) naraził małoletnich M. W. i B. W. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Wynagrodzenie ich matki, bowiem, nie wystarcza na pokrycie kosztów utrzymania rodziny, w szczególności zaś – w przypadku ich wystąpienia – zapewnienia dzieciom rozrywki i edukacji (także dodatkowo płatnej) odpowiedniej do wieku i stopnia rozwoju.

W związku z powyższym, R. W. (1) uznano za winnego czynu z art. 209 § 1 k.k.

Mając powyższe na względzie, oskarżonemu wymierzono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. W opinii Sądu, bowiem, kara ta jest współmierna do winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, którą definiują rodzaj i charakter naruszonego dobra (w niniejszym przypadku – rodzina), jak też sposób i okoliczności popełnienia czynu. Do tych ostatnich, zaś zaliczyć należy długi okres czasu, w jakim działał oskarżony i sytuację materialną dzieci, oraz stopień narażenia, spowodowany przez sprawcę.

Sąd wziął także pod uwagę względy prewencji indywidualnej – w szczególności zaś wyraził przekonanie, iż tak wymierzona przyczyni się do tego, by oskarżony nie powrócił więcej do przestępstwa. Rozważył również względy ogólnoprewencyjne przejawiające się w wyrażeniu braku społecznego przyzwolenia dla przestępstwa niealimentacji oraz wyrobienie w społeczeństwie przekonania o nieuniknionej za nią karze.

Uznając, natomiast, iż – wobec możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary – przepisy obowiązujące do 1 lipca 2015r. były względniejsze dla oskarżonego niż obowiązujące obecnie - Sąd warunkowo zawiesił wykonanie tak orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby. Uznał, bowiem, iż wobec R. W. zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, przejawiająca się w szczególności w uprzedniej niekaralności oraz deklaracji łożenia na dzieci w przyszłości. Sąd jednakże – omyłkowo – nie uwzględnił „starych” przepisów w zapisie warunkowego zawieszenia wykonania kary.

W związku, zaś, z trudną sytuacją majątkową oskarżonego, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Mając, zaś, na względzie, iż oskarżony w toku postępowania sądowego korzystał z obrony z urzędu, na podstawie art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 r. (Dz.U. 2002 r. Nr 123 poz. 1058) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002, Nr 163, poz. 1348), Sąd zasądził na rzecz adw. P. C. kwotę 516,60 złotych uwzględniając w niej tym samym należny podatek VAT.